

godt forstaa, at Statsanstaltens ledende Mænd, skønt Anstalten egentlig er overflødig efter den nye Pensionsordning, gerne vil have deres Anstalt til at trives fremdeles og derfor nu ligesom hidtil ønsker at optage de Metoder, de private Forsikringsfolk har gennemført. Jeg kan ogsaa anbefale, at Lovforslaget vedtages hurtigt, for mit Vedkommende gerne uden Udvalg.

Der er kun et eneste Punkt, om hvilket jeg er nødt til at sige lidt. Lovforslaget gaar ud paa, at Statsanstalten skal kunne optage Forsikring af mindre gode Liv, som vi kalder det, det vil sige Forsikring af Personer, hvis Helbredstilstand ikke er helt udadleg. En saadan Forsikring er en risikabel Sag, fordi Dødelighedsforholdene er ganske ukendte, og de Hypoteser, man er nødt til at bygge paa, er saa usikre, at det godt kan føre til Tab for Selskabet. Teoretisk er det ogsaa en ret indviklet Sag, som herhjemme stadig er blevet behandlet af private Forsikringsfolk — navnlig og i første Række med grundlæggende Arbejder af Dr. Jens Pedersen —, og de private Forsikringselskaber har for faa Aar siden sluttet sig sammen med det Formaal at løse denne Opgave til Fordel for Befolkningen, saa at praktisk talt ethvert Menneske, sygt eller rask, kan faa Adgang til Livsforsikring. Disse Selskaber har kun en ganske kort Aarrække arbejdet med dette Spørgsmaal, og de har udarbejdet Metoder, som synes at kunne føre til overordentlig smukke Resultater. Hvis nu Statsanstalten skulde finde paa at gaa hen og paaføre disse Selskaber en urimelig Konkurrence paa dette Omraade ved at indføre andre Metoder, andre Grundlag for Beregningen end dem, vi bruger, vilde dette selvfølgelig være meget uheldigt. Jeg vil i denne Sammenhæng accentuere, at de private Selskaber ikke har optaget denne Sag af økonomiske Grunde. De private Selskaber har ikke noget Ønske om at tjene Penge paa dette Omraade, tværtimod er de fuldkommen belavede paa, at det kan komme til at koste dem Penge. Saa meget uheldigere vilde det jo være, hvis Statsanstalten paa urette Maade brød ind i dette Arbejde. Jeg henstiller derfor meget til den højtrædede Finansminister — af Hensyn til Sagen, ikke af Hensyn til Selskabernes Økonomi —, at han ved Forhandlingerne med Statsanstalten saa vidt muligt sørger for, at Statsanstalten paa dette Felt kommer til at arbejde sammen med den Konkern af Selskaber, der i Forvejen har taget Opgaven op og foreløbig løst den

smukt, og at vi ikke der faar paaført en Konkurrence til Uheld for Sagen.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Fraenkel: Det forekommer mig, at Titelen paa Lovforslaget ikke ganske svarer til Indholdet. Jeg synes, der er viderekækkende Ting i Indholdet, end man kan formode, naar man læser Titelen, som nærmest peger i Retning af forsikringstekniske Ændringer, som jeg, der ikke er særlig Forsikringstekniker, ikke skulde have dvælet ved. Saa vidt jeg er i Stand til at bedømme en Række af de Ændringer, der ønskes indført, forekommer det mig, at de er gode; men der er et Afsnit af Lovforslaget, som har min Interesse, ikke saa meget af forsikringstekniske Grunde som paa Grund af de almenmenneskelige Virkninger, det kan fremkalde. Dette Afsnit forekommer mig at være saa betydningsfuldt, at jeg egentlig helst havde set, det var blevet udskilt i et Lovforslag for sig selv — jeg tænker paa §§ 11—14 —, som passende kunde have fundet Plads i et Lovforslag med omtrent denne Titel: Oprettelse af en Afdeling for Pensionsforsikring under Statsanstalten for Livsforsikring. Spørgsmaalet om Pensionsforsikring er jo af den allerstørste Betydning for det stadig stigende Antal af Funktionærer, som den stadige Udvikling af større og større Forretninger medfører. Naar jeg her ser paa Lovforslagets sociale Betydning, taler jeg ikke som den blinde om Farverne, idet jeg selv har gennemgaaet alle Grader i Funktionærstillingen, medens jeg var i Forretning, lige fra Forvalter og opefter, og mange Gange i den Tid har jeg tænkt paa, hvor fortvivlet man egentlig var stillet, naar man en Dag stod og ikke var i Stand til at arbejde mere og altsaa ikke var forsikret, medmindre man tilfældigvis tjente i en Forretning, som var stor nok til at etablere en Selvforsikring. Nu er det vel en 3—4 Aar siden, at en Mand kom til mig og fremsatte en Plan om en saadan Funktionærforsikring, og den var i høj Grad tiltalende. Jeg mindes de Ord, jeg sagde til ham ved Afskeden: at kunde han gennemføre det, behøvede han ikke at gøre mere i sit Liv. Saa betydningsfuldt ansaa jeg det for at være. Det blev gennemført, og gennemført mærkværdig hurtigt. Der findes nu en Pensionsanstalt for Funktionærer, som virker meget godt i Øjeblikket, og som under Behandlingen af denne Sag har henvendt sig ogsaa til Udvalget i Landstinget. Det fore-